

Христос се роди! Ваистину се роди!

Ево још увек траје празник рођења Христовога, још увек траје празник Божића најрадоснијег празника хришћанскога у читавој години. Зашто је то најрадоснији празник браћо и сестре? Зато што је тада Бог сишао на земљу, примио људско тело, јавио се као човек међу људима, родио се у Витлејемској пећини, дошао је ради спасења рода људскога да нас избави од греха, смрти и ђавола. Тај празник Божића украшен је предивним народним обичајима који га прате, али у време Христовога рођења догађаји су били сасвим друкчији. Господ Христос је дошавши на земљи ступио на пут који води на Голготу! Од самог момента рођења у Витлејемској пећини запретила је опасност јер је зли тада цар Ирод имао намеру да погуби то дете за које је чуо од мудраца да се родио цар на истоку. Уплашен за свој престо, за своју владавину он је смислио злочин. Али Бог који промишља о свему он је бринуо и о томе Богомладенцу, о сину своме оваплоћеноме Господу Христу, послао анђела који је Јосифу се јавио у сну и наредио му да са дететом и његовом мајком бежи у Египат, јер ће вели Ирод тражити дете да погуби. А мудрацима се анђео јавио и рекао да се не враћају Ироду, јер били су обећали кад нађу дете, поклоне се, да јаве њему да дође наводно да се и он поклони како је он то изразио, него су отишли другим путевима у своју земљу а Ирод је осетио се превареним. И не само због преваре него због беса свога он је наредио један страховити злочин. Да се побију сва деца у Витлејему и околини од две године па ниже јер тако је био обавештен од мудраца да се у то време звезда јавила, рачунајући да ће тако погубити тога будућега цара. Али Бог спасао је њега на чудесан начин, послао га у Египат, а када је Ирод умро онде је поново анђео се јавио Јосифу и наредио му да се врати у земљу своју, да узме дете и матер његову и врати се у земљу своју. То су дакле догађаји који су пратили Господа Христа од самога његовога рођења.

И каснији његов живот браћо и сестре био је под сталном присмотром, под сталном шпијунажом од стране фарисеја, садудеја и осталих главара и великаша и свештеника и првосвештеника из рода његовога, из рода Јеврејскога. Али Бог је њега чувао и сачувао док није дошло време да се појавио као учитељ, као Спаситељ и као Месија који је дошао ради спасења целог рода људскога. И тада као проповедника нове науке, као чудотворца до тада невиђеног, јер многи су народи исповедили у то време да се таква чуда никада нису догађала као што је Господ чинио. Али гоњење за њега није престало никако и његови непријатељи нису се могли смирити док га нису осудили, преко наравно римскога намесника Пилата, јер су од њега захтевали то, осудили на смрт распећем. Извели га на Голготу и тамо разапели на крст.

Све је то Господ браћо и сестре трпео и претрпео ради нас и ради нашега спасења и ради поуке нама људима. Да не очекујемо у животу да нам све увек иде по нашој жељи, по нашој вољи, како бисмо ми волели, како бисмо ми желели. Јер наша воља је после греха Адамовога, после пада у грех човека искварена, ослабила; она је уместо да тежи ка Богу почела да тежи земаљским стварима. Да тежи задовољствима, да тежи страстима и зато је хришћанин човек који је кренуо за Господом Христом дужан да слуша његове заповести и да врши његову вољу као што и кажемо у молитви и молимо се Богу: *да буде воља њвоја на земљи као и на небу*. На небу влада једна воља и воља Божија, и сви анђели и сви арханђели све небеске силе се повињавају тој једној вољи и зато је тамо хармонија, мир, нема никаквих сукоба и нереди. А на земљи где људи имају сваки своју вољу и желе да је спроведу чак и да наметну другим људима око себе, то доводи до сукоба, до мржње, до свађе, до ратова, до геноцида, до злочина и то је оно што управо ђаво, непријатељ Божији, покушава да напаости Богу и да његове људе превари и упуту погрешним путем који води у пакао вечни. А Господ је дошао да нас припреми за Царство своје небеско и да нам дарује живот вечни у томе Царству своме небескоме. Јер није човек створен да на

земљи поживи педесет или сто година па да га нестане него је створен за живот вечни, блажени у Царству небескоме.

Данас света Црква прославља свете Богооце како каже у црквеним песмама. То су они свети људи који су били укључени у живот Господа Христа од његовога рођења, то је Јосиф обручник свете Дјеве Богородице и Јаков брат Господњи, син Јосифа из првога брака. И поред тога Црква слави још и свету мученицу Анисију и преподобну Теодору Кесаријску који су животом својим угледајући се на свете апостоле, на раније светитеље, поживели богоугодно, пострадали за веру своју православну и удостојили се да буду прослављени од Бога и на земљи и на небу. То је пример који је Господ и свети његови дали нама људима да будемо спремни и ми да будемо и гоњени и прогоњени и мучени и убијани за веру своју, и да све то поднесемо са благодарношћу Богу али да се своје вере не одрекнемо, да своју веру очувамо онакву какву нам је Господ донео са неба и предао у Цркви својој светој.

Нека би Господ дао да нам свети празник рођења Христовога – Божић заиста буде на радост и на спасење и нас и нашим сродницима, нашим пријатељима, целом нашем народу, да ту радост никада не заборавимо и да је пренесемо на наше млађе, на нашу децу и омладину, јер нико се више не радује Божићу од мале деце. Јер осећају да се родио неко ко је њима близак, који их воли и који о њима брине и који их чува од зла. Нека би Господ молитвама Свете Богородице која нам је родила Господа Христа и свих светих угодника Божјих који су Богу угодили, даровао и нама мудрости, снаге, вере, љубави, трпљења и смирења да поживимо овај живот на земљи богоугодно и да се удостојимо да нас Господ прими у Царство своје небеско и тамо дарује живот вечни, да бисмо и ми са свима светима славили њега чудесног Господа са Оцем и Духом Светим кроза све векове и сву вечност. Амин.